

Carta del Prelat (desembre 2007)

Déu ve a salvar-nos. Amb aquesta esperança, Mons. Xavier Echevarría suggereix preparar els nostres cors durant l'Advent perquè Jesús hi trobi el seu estatge.

05/12/2007

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Acabem de començar un any marià a l'Obra per agrair a la Santíssima Trinitat, mitjançant la Mare de Déu

l'erecció de la Prelatura de la Santa Creu i Opus Dei, fa vint-i-cinc anys. Per a aquests mesos, us he suggerit pocs actes concrets de pietat; però, sobretot, interessa que cadascuna, cadascun, doni un fort impuls diari als afanys de santedat i d'apostolat, per mitjà d'un tracte intens, fervorós, amb la nostra Mare del Cel.

Mons. Àlvaro ja ens va guiar per camins marians el 1978, amb ocasió de les noces d'or de la fundació de l'Opus Dei. Que n'és, de lògic, i de necessari!, acudir especialment a la Nostra Senyora en aniversaris tan assenyalats. També aquí seguim els passos del nostre Pare. Recordo amb força el seu goig, el 1954, quan el papa Pius XII va proclamar un any marià en l'Església universal, per a celebrar el centenari de la definició dogmàtica de la Immaculada Concepció. Sant Josepmaria ens va recordar llavors que l'Opus Dei va néixer i s'ha desenvolupat sota el

mantell de Nostra Senyora. Per això són tants els costums marians, que impregnen la vida diària dels fills de Déu en aquesta Obra de Déu. I, tot expressant la seva satisfacció, hi afegia: penseu quina haurà estat la meva alegria, en veure consagrat, pel Pontífex Romà, aquest any 1954 a la Santíssima Mare de Déu (Sant Josepmaria, 9-I-1954).

Voldria que aquestes paraules ressonessin en les vostres oïdes, perquè a tots ens parlava. A més, és tan fàcil de reconèixer l'assistència de Nostra Senyora en cada pas de la nostra vida! Considerem assossegadament aquesta protecció en el silenci fecund de l'oració, i descobrirem amb una claredat més gran encara l'actuació constant de la nostra Mare del Cel, fins i tot en els esdeveniments aparentment més petits de la nostra existència. Ha estat Ella qui, amb el poder del seu Fill, ens ha defensat tantes vegades

de les insídies de l'enemic de les ànimes, ens ha ajudat a vèncer les temptacions, ens ha fet superar els obstacles que s'interposaven en aquest caminar cap a Déu. Ha estat Ella —perquè el Senyor ho ha disposat així— qui ens ha donat llums i gràcies noves, que han germinat en els nostres cors, malgrat la petitesa personal de cadascun.

Aquests primers dies de l'any marià coincideixen amb la Novena a la Immaculada: un costum que ha cristal·litzat en l'Església per a preparar la gran solemnitat del 8 de desembre. Com ens va ensenyar sant Josepmaria, cadascun la viu personalment, de la manera que consideri més oportuna; posant, per descomptat, més tenacitat en la conversa assídua amb la Mare de Déu, amb una cura delicada en l'oració, la mortificació, la feina professional; i procurant que els parents, amics i coneguts —quants

més, millor— s'acostin a Jesucrist per mitjà de la nostra Mare. **A Jesús sempre s'hi va i s'hi «torna» per Maria** (Sant Josepmaria, *Camí*, n. 495).

El temps d'Advent, que també acabem de començar, ha de constituir un estímul per a recórrer —de la mà de la Mare de Déu i amb sant Josep— les setmanes que falten per al Nadal. Cada any, en complir-se aquestes dates, ens trobem amb invitacions de la litúrgia que ressonen urgentment dins l'ànima; amb més insistència com més ens acostem al 25 de desembre. Aquestes dates es presenten molt adequades per meditar les paraules amb què, des de l'albada de la història, Déu ha tractat d'infondre ànims en els cors.

Ja en els capítols primers del Gènesi, immediatament després de narrar el pecat original, la Sagrada Escriptura ens omple d'esperança. Adreçant-se

al temptador que, sota la figura de serp, ha seduït els nostres primers pares, el Senyor afirma: posaré una enemistat entre tu i la dona, i entre el teu llinatge i el seu. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló (Gn 3, 15). És la promesa de la Redempció, que va realitzar Jesucrist, llinatge de la dona. I també veiem aquí, com entre ombres, la figura d'una Dona meravellosa —la Mare del Redemptor—, sobre qui la serp infernal no tindrà cap domini. Maria, estretament associada al seu Fill, assolirà amb Ell la plena victòria sobre l'enemic de les ànimes. En atenció als mèrits del Crist, quedarà preservada del pecat original —amb el qual tots naixem— des del primer instant de la seva concepció. Caminarà sempre immaculada, totalment santa en cos i en ànima: la Tota Santa, com l'anomenen els cristians d'Orient.

D'ençà d'aquest primer vaticini, les veus dels antics profetes tornen a escoltar-se amb tot el seu vigor durant la litúrgia del temps d'Advent, composant una simfonia esplèndida. Pensem que, sobretot l'última setmana —davant la imminència del Naixement de Jesús—, l'Església no sap contenir l'entusiasme i prorromp en exclamacions plenes de meravella: Oh Saviesa de l'Altíssim, veniu a ensenyar-nos el camí de la vida!, resa la litúrgia el 17 de desembre, en la primera de les grans fèries que menen al Nadal. Oh arrel de Jessè, veniu a deslliurar-nos i no trigueu! I més endavant, amb insistència: Oh clau de David, veniu a alliberar els qui jeuen oprimits per les tenebres del mal! Veniu a salvar l'home, que vas modelar del fang de la terra! (cf. *Missal Romà* , Aclamacions abans de l'Evangelí, en les fèries del 17 al 24 de desembre).

Filles i fills meus, fem totalment nostres aquestes urgents crides que l'Església ens adreça. Disposem el cor ja des d'aquests primers dies d'Advent; preparem-lo perquè el Senyor el trobi com més net millor i perquè pugui posar en nosaltres, amb complaença, el seu estatge. Coneixem de sobres que cap de nosaltres és digne de rebre'l; però Ell, ple de misericòrdia, pren la iniciativa: surt a trobar-nos i ens atorga la gràcia. Cada matí ve a nosaltres en l'Eucaristia. La preparació curosa d'aquest moment quotidià serà la millor manera de disposar-nos per a la seva vinguda espiritual en el Nadal. Prego al Cel que percebeu amb tota la seva fondària aquell crit: **tracteu-me'l bé!** (cf. Sant Josepmaria, *Camí*, n. 531), que veiem fet realitat, amb plenitud, en el capteniment de Maria i de Josep.

Aturem-nos un moment a reflexionar, amb paraules de Benet XVI, que la litúrgia no usa el passat —Déu ha vingut— ni el futur —Déu vindrà—, sinó el present: "Déu ve". Com podem comprovar, es tracta d'un present continu, és a dir, d'una acció que es realitza sempre: està ocorrent, succeeix ara i ocorrerà també en el futur. En tot moment "Déu ve".

El verb "venir" es presenta com un verb "teològic", fins i tot "teològic", perquè diu quelcom que pertoca a la naturalesa mateixa de Déu. Per tant, anunciar que "Déu ve" significa anunciar simplement Déu mateix, a través d'un dels seus trets essencials i característics: és el Déu-que-ve.

L'Advent convida els creients a adonar-se d'aquesta veritat i a actuar coherentment. Ressona com una crida saludable que es repeteix amb el pas dels dies, de les setmanes, dels

mesos: Desperta. Recorda que Déu ve. No ahir, no demà, sinó avui, ara. L'únic veritable Déu, "el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob" no és un Déu que està en el cel, desentenent-se de nosaltres i de la nostra història, sinó que és el Déu-que-ve.

És un Pare que mai no deixa de pensar en nosaltres i, respectant totalment la nostra llibertat, desitja trobar-se amb nosaltres i visitar-nos; vol venir, viure enmig de nosaltres, romandre amb nosaltres. Ve perquè desitja alliberar-nos del mal i de la mort, de tot allò que impedeix la nostra veritable felicitat. Déu ve a salvar-nos (Benet XVI, *Homilia en les Primeres Vespres del Diumenge I d'Advent*, 2-XII-2006).

L'Advent porta una crida a tenir molt present que *Dominus prope* (*Litúrgia de les Hores*, Segones Vespres del Diumenge I d'Advent, Lectura Breu:

Fl 4, 5), que el Senyor és a prop. A mi m'impressiona cada any aquest crit de la litúrgia, que podem interpretar en molts sentits, adaptant aquestes paraules a les necessitats espirituals de cadascun. Recordem més aquesta realitat joiosa, amb més profunditat encara, quan el seguiment del Crist ens sembli ardu, exigent, amb el convenciment que aquesta resistència nostra es desfarà si fem el pas que aquesta proximitat es converteixi en intimitat.

Dominus prope , entre altres coses, perquè es troba en el centre de la nostra ànima en gràcia; tan a prop, tan a prop, que no pot ser-ho més. Vol habitar amb nosaltres, dins de nosaltres.

Podem pensar també en el *Dominus prope* , perquè s'acosta la commemoració d'aquest moment sublim que el Totpoderós, l'Omnipotent, no necessitant cap

cosa, ha volgut demostrar —en arribar la plenitud dels temps— que té les seves complaences posades en les criatures, en cadascun de nosaltres: *deliciæ meae esse cum filiis hominum* (Pr 8, 31), la meva delícia és estar amb els homes.

El *Dominus prope* ens serveix també per a reforçar la crida a l'apostolat. Afanyem-nos més, diàriament, a transmetre al nostre voltant, sense respectes humans, que Déu és molt a prop i tusta les portes de l'ànima: Obre'm, germana meva, amiga meva, coloma meva, perfecta meva! (Ct 5, 2), ens diu a tots, com a l'Esposa del Càntic dels Càntics. Cal obrir-li immediatament l'entrada del cor, no permetre que passi de llarg: no sigui que ens succeeixi com a l'Esposa del Càntic, per la seva tardança a respondre: Obro al meu estimat, però el meu estimat ja era fora, se n'havia tornat (ibíd., 6).

Decidim-nos novament a preparar-nos molt bé per al Nadal. Som a la primera setmana de l'Advent: amb quina freqüència hem repetit ja: *Veni, Domine Iesu* (Ap 22, 20), vine, Senyor Jesús? En quantes ocasions hem considerat aquesta frase de l'Escriptura, que en aquests dies descobrim amb un sentit més ple: *rorate cæli* (Is 45, 8), Cels, degoteu des de dalt i que l'alliberament caigui a raig fet dels núvols! Que la terra arrosi!, podem afegir. Els cels han arrosat i arrosen constantment, perquè el Senyor ens segueix tothora; però hem de decidir-nos a esquinçar els nostres cors, la nostra terra, perquè s'amari d'aquesta rosada divina, la gràcia, que vol sanar-nos, santificar-nos i fer-nos eficaços.

El temps d'Advent significa temps d'esperança. Precisament ahir, 30 de novembre, el Sant Pare va publicar la segona encíclica, que duu per títol *Spe salvi* : hem estat salvats en

l'esperança. La seva lectura i meditació al llarg d'aquestes setmanes, ens ajudarà a viure el Nadal més a fons.

En concloure aquestes ratlles, m'adreço al nostre Pare perquè ens ensenyi a buscar el Crist, amb les atencions que posava en agafar amb les mans la imatge del Nen Jesús, còpia de la venerada per les Agustines de Santa Isabel, de Madrid.

Seguim ben units en l'oració i en les intencions, posant especialment la Santíssima Mare de Déu en les nostres pregàries.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de desembre de 2007

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-desembre-2007/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-desembre-2007/) (07/08/2025)